

efter Eksamensfordringer begrænset Stofmængde; men Tanken om en afsluttende Eksamen vil let paavirke Arbejdsmaaden paa en mindre heldig Maade, der navnlig ikke er gunstig for den No, som et virkelig udviklende Studium kræver, ligesom Forberedelserne til Prøven lægge Beslaa paa en ikke ringe Tid, der kan anvendes bedre.

Cheferne for Ride- og Beslagsskolen, Skidestolen og Gymnastikskolen ere foreslaaede at kunne være Oberstløjtnanter eller Kaptajner. Herved opnaas større Frihed ved Befættelsen af disse særlige Poster, ligesom vedkommende Chef efter opnaaet Fremmelse vedblivende vil kunne bevares i sin Stilling. Forslaaet om, at den ved førstnævnte Skole ansatte Beslagnlærer kan være Regimentsdyrlæge af I. eller II. Klasse er begrundet i Ønsket om ogsaa her at have større Frihed. Naar der ved Skidestolen er foreslaaet ansat en Undermester, skyldes det Ønsket om i denne Stilling at knytte den civile Mand, der besørger Vædsmaagertjenesten ved Skolen, nærmere til denne, idet den paaagældende Post kræver særlig teknisk Omgængelse, da vedkommende skal assistere ved Skolens Forsøg, og han tillige maa besidde visse personlige Egenskaber for at kunne anvendes som Lærer. Hærloven angiver Læretidens Variabel for Ride- og Beslagsskolen og Gymnastikskolen, men derimod ikke for Skidestolen; det er ønskeligt ogsaa for de to førstnævnte Skoler at have Frihed til at fastsætte den efter Omstændighederne, og Bestemmelsen er derfor ved disse udeladt.

Ansættelse, Forfremmelse og Afgang m. v. af Hærens Befalingsmænd og ligestillede.

§§ 90—128.

I disse Paragraffer er Stoffet ordnet paa en noget anden Maade end i Hærloven, hvorved formentlig Overblikket lettes. De Afvigelser fra gældende Bestemmelser, der forekomme, ville, for saa vidt de behøve nærmere Forklaring, i Hovedsagen have erholdt denne i det alt udviklede, hvorfor man her kan indskrænke sig til at tilføje enkelte Bemærkninger.

Ved Bestemmelsen i § 94, hvorefter Befalingsmænd o. l., der efter egen Begæring ere satte uden for Nummer, naar dette skyldes anden Ansættelse i Statstjenesten, ikke derved skulle være udelukkede fra Forfremmelse, har man navnlig haft Forholdet ved Ansættelse i den vestindiske Hærstyrke for Øje; men Bestemmelsen vil ogsaa i enkelte

andre Tilfælde af lignende Art kunne finde Anvendelse.

De i §§ 98—105 optagne Bestemmelser, der vedrøre Personalet ved Intendanturkorpset, er i alt væsentlig i Overensstemmelse med det sidst forelaagte Lovforslag om Ordningen af Hærens Forplejningsvæsen. I § 104 a er dog med Hensyn til Besættelse af Kaptajnspladserne i Intendanturstaben ved Forfættelse af Kaptajner og Forfremmelse af Premierløjtnanter af Waabnene gjort en Indskrænkning i det tidligere foreslaaede. Det er nemlig ikke ønskeligt at gaae unge Officerer bort efter at have gennemgaaet Officer skolens ældste Klasse træde over i Intendanturstaben, hvorfor det er forlangt, at de ved nogle Aars Tjeneste i Forplejningskorpset skulle have godtgjort deres Brugbarhed for Forplejningstjenesten og derhos have en ikke alt for kort Tids Tjeneste som faste Officerer, navnlig for at der kan blive Lejlighed til at erkende deres mulige Kvalifikationer for Generalstabens særlige Tjeneste, da dette Korps bør have fortrinvis Afgang til at sikre sig de bedste Kræfter.

I §§ 107, 122 og 123 er optaget Bestemmelse om, at Officerer og med dem ligestillede Embedsmænd samt Officianter med det fulde 70de Aar ville være at afskedige med Pension efter Pensionloven — for saa vidt de ikke efter de gældende Regler tidligere have erholdt Afked — hvilket skønnes at være i Tjenestens Interesse.

Den i Hærlovens § 131 givne Bestemmelse, at Befalingsmænd, som have udtjent i Forstærkningen, igen kunne ansættes i denne, er i § 109 suppleret ved Tilføjeelse om, at disse Personer i lige Tilfælde, for saa vidt de ønske det og skønnes egnede, kunne forblive staaende i Forstærkningen. Naar samme Paragraf af Hærloven fastlægger, at der i selve Forstærkningen kan finde Forfremmelse Sted fra Underkorporal til Underofficer og fra Underofficer til Løjtnant, vil der i Fredstid kun undtagelsesvis være Anledning til at lade dette ske, hvilket man i § 111 har ment at burde antage ved Redaktionen af den for øvrigt bibeholdt Bestemmelse.

Den i § 116 optagne Regel om Underlægers Udnævnelse til Reservelæger er kun en Overførelse af den i Lov om Søværnets Ordning af 28de Maj 1880, § 61, 1ste Stykke, indeholdte Bestemmelse. I § 117 er givet en tilsvarende Forfættelse med Hensyn til Underdyrlægers Udnævnelse til Reservedyrlæger.

Da det vil være i Tjenestens Interesse, at man ved Forfremmelse til Regimentslæger I. Kl. (Regimentsdyrlæger I. Kl.) og Stabs-